

# Ημερολόγιο ασημάντων 488: Ντριγκ ντριγκ ξύπνησε η Λουισιάννα/ Θέματα τάξης και προλεταριακής ηθικής εντός οικίας πια



Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

\* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

**Η σεναριακή φαντασία του σινεμά ωχριά μπροστά στη φρίκη της σχολικής ζωής εν ΗΠΑ. Παιδιά οπλισμένα σαν αστακοί σκοτώνουν εν ψυχρώ μαθητές και δασκάλες. Σχολεία-σφαγεία.**

**5**.6.22 Συνήλθα από τους πόνους στη μέση και είμαι μια χαρά, μαχόμενος εκ νέου. Έτοιμος για νέους κολυμβητικούς αγώνες. Αγωνιστικά γενέθλια λοιπόν μαζί με τον ποιητή Φεντερίκο Γκαρσία Λόρκα (5 Ιουνίου 1898): «Θα είμαι πάντα στο πλευρό εκείνων που δεν έχουν τίποτα και που δεν τους επιτρέπεται καν να απολαύσουν το τίποτα, που έχουν με την πουχία τους». Και το βράδι σε μπαράκι στο Χαλάνδρι με τη φίλη συνάδελφο Νάνσυ και την Λονδρέζα κόρη της, την Χριστίνα, που και αυτές έχουν γενέθλια σήμερα! Πρώτα να δούμε όμως στο σινέ Άστου το έργο του Παρκ Τσαν Γουκ «Υπνέτρια» (2015) που τόσο πολύ ήρσε στην αγαπημένη Ευρυδίκη.

Η θερμοκρασία στα ύψη, και στις έξι το απόγευμα η είσοδος στο υπόγειο, «έχουμε αιρκοντίσιον», λέει ο μάνατζερ του σινεμά, «αλλά γενικώς τα υπόγεια είναι δροσερά», προσθέτει. Τρία ζευγάρια στην αίθουσα και δυο μεμονωμένοι το φιλοθεάμον κοινό. Στόχος η παρουσία μιας αριστοκράτισσας κληρονόμου. Γι αυτό είμαστε εδώ! Χρήματα και συγκρατημένο πάθος, -που καθ'οδόν θα γίνει ασυγκράτητο- μία αριστοκράτισσα φυλακισμένη για χρόνια στην πολυτέλεια, αφελής και άβγαλτη, ένας απαιτώντας προικοθήρας, μία πορτοφολού που προσλαμβάνεται ως υπνέτρια και ο αδιάστακτος θεός της λαίδης που σκοπεύει να την παντρευτεί! Συναγωνισμός σε σατανικότητες. Νότιος Κορέα και Ιαπωνία του 1930. Έχει δίκιο η Ευρυδίκη: οι Ασιάτες της Άπω Ανατολής έχουν δικό τους τρόπο σκέψης και η σκληρότητα βρίσκει τρόπους να συνυπάρξει με την περηφάνεια που δεν είναι για καλό ακόμη και για την απονομή δικαιοσύνης, αφού τα παιδιά μεγαλώνουν μέσα στο φόβο στην οικογενειακή Σχολή πορτοφολάδων, και ο θεός είναι ικανός να σου κόψει τα δάχτυλα ένα ένα, καθώς εσύ θα πρέπει να του διηγηθείς τις ερωτικές στιγμές που τόλμησες να περάσεις με τη Λαίδη (του)!

Επιστρέφω στο σπίτι να κάνω ένα σάουερ και για να πάρω το φυτό Ορχιδέα για το πάρτι αλλά το κλειδί της εξώπορτας δεν μπαίνει στην κλειδαριά! Δοκιμάζω επί πολύ και διαπιστώνω ότι κάποιο κλειδί έχει σπάσει κι έχει μείνει μέσα. Τόμπολα! Δεν μπορώ να μπω στο σπίτι μου! Παίρνω τηλέφωνο τη Λουισιάννα δεν απαντάει. Θα πρέπει να περιμένω κάποιον ένοικο της πολυκατοικίας. Δεν είμαστε καλά. Τώρα εκνευρισμός. Χτυπάω τα κουδούνια. Καλά! Ούτε εγώ θα απαντούσα. Πού είναι οι ψυχικά ασθενείς; Δεν θα βγει κανένας έξω; Σταμάτησαν τις βόλτες τους; Κι ο αλκοολικός δεν θα βγει να πάει στην αλκοολική του; Ώχου, η ώρα περνάει πήγε δέκα και δεν δίνουν καθόλου σημεία ζωής οι Σομαλοί και τα Σομαλάκια. Έχουν σπεύσει



Έκθεση στην Ελευσίνα υψηλής αισθητικής για την επανάσταση του 1821 παρακαλώ. Ένα καλλιτέχνημα, όπως κι ένα μνημείο, δεν χρειάζεται να είναι επιβλητικό, το πιο σωστό να είναι υποβλητικό. (Φωτό: Δημήτρης Τζουμάκας)

φαίνεται με τα μαχαίρια στο στόμα να καταλάβουν κανένα καράβι στο κανάλι του Σουέζ, αφού στην πατρίδα τους οι πολυεθνικές τους άρπαξαν και το τελευταίο κομμάτι γης. Αλλά ιδού το αναμενόμενο θαύμα και η Νυμφία εν τω μέσω της νυχτός: Ξύπνησε η σ. Λουισιάννα, κομμουνίστρια παλαιάς κοπής, από το πολύ ντριγκ ντριγκ κι όλα καλά, θα κάνει και τσάι, την πατήσαμε θα βάλει και θέματα τάξης, προλεταριακής ηθικής και διαχείρισης στην πολυκατοικία. Αλλά χάνω το πάρτι! Όσο κι αν με διαβεβαιώνει ότι θα μου ανοίξει την εξώπορτα μετά τα μεσάνυχτα η γηραιά κυρία δεν μπορώ να το διακινδυνεύσω να τρέχω στα Χαλάντριά. Άρε Νανσούλα, εσύ σφηνάκια με το Ροζιέ κι εγώ τηλεόραση και ιδού η πρώτη μας είδηση στο Μπιμπισί:

• At least 12 dead in another weekend of mass shooting across America. Αυτά τα γκαγκοτερικά που βλέπουμε ως αμερικανιά στον κινηματογράφο και λέμε: δεν γίνονται αυτά, στην πραγματικότητα συμβαίνουν, είναι μέρος της καθημερινότητας στο Νέο Κόσμο. Μόνο που η σεναριακή φαντασία του σινεμά ωχριά μπροστά στη φρίκη της σχολικής ζωής εν ΗΠΑ. Παιδιά οπλισμένα σαν αστακοί σκοτώνουν εν ψυχρώ μαθητές και δασκάλες. Σχολεία-σφαγεία. Υπάρχει μία κινητοποίηση από τις αμερικανικές Αρχές απ'ότι βλέπουμε στα δελτία οπότε αύριο οι... άγουροι δολοφόνοι θα σκοτώσουν λιγότερους.

6.6.22 Έκτο μπάνιο πρωινό στη Γλυφάδα, με αναζωογονητικές φυσαλίδες.

Ενοτικτωδώς άνοιξα την πόρτα στο κουρείο του Κλωντ καθώς τον είδα μέσα

με την Κλώνταινα. Πώς πήγε η εγχείρηση στο χέρι; τον ρώτησα. Καλά μου λέει, δεν μου βάλανε γύψο είμαι όλο σίδερα. Μπράβο iron man. Σε ευχαριστώ φίλε για το ενδιαφέρον, μου λέει ο Κλωντ και δείχνει συγκινημένος.

Αυτό είναι! Αρκεί μια καλή κουβέντα, μια κίνηση ανθρωπιάς, στον αλβανικό μαχαλά, δεν είναι ανάγκη να τους γαμίσουμε όλους. Να κατεβάσουμε κανα σκουπίδι και για τη Λουισιάννα.

Sarai cosi gentile da buttare questo mio sacchetto con le altre immondizie. Scusami tanto ma per me é un grandee favore. Risparmio la scala. Grazie e non stancarti troppo.

Σιγά τα ωάρε Λουισιάννα, θα το κάνω, θα τα πετάξω τα ρημάδια τα σκουπίδια σου, δεν είναι ανάγκη να μου γράφεις συνέχεια κατεβατά ιταλικούρες δεν είναι ανάγκη, το ξέρω: Quando impariamo a buttare liberiamo la casa (e la nostra vita) del superfluo e rendiamo gli ambient piu agili. [...]

9.6.22 Δεν είμαι θαυμαστής της Δημοβούλα απεναντίας έχω πει ευθαρσώς ότι δεν μ'αρέσει η ποίηση της, όλοι όμως οι ποιητές έχουν καλές στιγμές κι αυτές φαίνονται καλύτερα όταν διανθίζουν την ποίηση τους με κάποιο σαρκασμό, με χιούμορ κάτι που συνήθως λείπει από τους έλληνες δημιουργούς οι οποίοι παίρνουν πολύ σοβαρά τον εαυτό τους Τι κι αν εσχίσθη το καταπέτασμα των χαμομπλιών/τι κι αν χρωμάτων στρατιά εξεπλήττοντο/-σταύρωσον σταύρωσον αλαλάζουν/τα κρεοπωλεία οι ψπσταριές κι οι φούρνοι. Κική Δημοβούλα από το «Γραμματείς και πρεσβύτεροι αιώνες»